

Danielin kirja – numero kuusikymmentäyksi

Profeetallisen kudelman paljastaminen: Danielin näkyjen, liiton ja viimeisten päivien sinetöimisajan ymmärtäminen

Jeff Pippenger

2024-01-25

Gabriel tuli Danielin luo yhdeksännessä luvussa antaakseen hänelle ymmärrystä ja käsityskykyä niistä kahdesta näystä, jotka oli esitetty kahdeksannessa luvussa.

Ja hän opetti minua ja puhui minulle sanoen: Oi Daniel, minä olen nyt tullut antamaan sinulle taitoa ja ymmärrystä. Heti kun anoit, käsky lähti liikkeelle, ja minä olen tullut ilmoittamaan sen sinulle; sillä sinä olet suuresti rakastettu. Ymmärrä siis tämä sana ja ota vaari näystä. Daniel 9:22, 23.

Jotta Daniel voisi saada tarvitsemansa ”ymmärryksen”, Gabriel käski hänen ymmärtää sekä ”asian” että ”näyn”. ”Asia” oli näky pyhäkön ja joukon tallaamisesta, ja ”näky” oli näky 22. lokakuuta 1844 tapahtuvasta ilmestymisestä. Myös sisar White korostaa näitä kahta näkyä ilmoittaessaan meille, että Daniel pyrki ymmärtämään seitsemänkymmenen vuoden vankeuden ja kahdentuhannen kolmensadan vuoden välisen suhteen. Seitsemänkymmentä vuotta on se, minkä Gabriel yksilöi ”asiaksi”, ja ”näky” oli kaksituhattakolmesataa vuotta. Daniel edustaa viimeisten päivien ”ymmärrystä saaneita”, kun Gabriel antaa selityksen kaksituhattakolmesadasta vuodesta. ”Ymmärrystä saaneet” tunnistavat Gabrielin selityksessä sekä ”asian” että ”näyn”; jumalattomat eivät ymmärrä. Milleriläiset ymmärsivät ”asian” ja ”näyn”, mutta vain rajoitetulla tavalla.

Neljäsataayhdeksänkymmentä koetuksen vuotta oli ajanjakso, joka perustui neljäänsataanyhdeksänkymmeneen vuoteen kapinaa sitä ”seitsemän aikaa” koskevaa liittoa vastaan, joka esitetään 3. Mooseksen kirjan luvuissa 25 ja 26. Seitsemänkymmenen vuoden vankeus oli niiden kaikkien vuosien summa, joiden aikana maan ei annettu nauttia levostaan.

Viikko, jonka aikana Kristus vahvisti liiton monien kanssa, oli kuvaus hänen liittonsa riita-asiasta, sellaisena kuin sitä esittävät kaksi tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän jaksoa. Tuo profeetallinen viikko jakautui ristin kohdalla, joka on Jumalan sinetin esikuva.

”Mikä on elävän Jumalan sinetti, joka pannaan Hänen kansansa otsiin? Se on merkki, jonka enkelit, mutta eivät ihmissilmät, voivat lukea; sillä tuhoavan enkelin täytyy nähdä tämä lunastuksen merkki. Ymmärtävä mieli on nähnyt Golgatan ristin merkin Herran ottolapsissa, pojissa ja tyttärissä. Jumalan lain rikkomisen synty on poistettu. Heillä on yllään häävaate, ja he ovat kuuliaisia ja uskollisia kaikille Jumalan käskyille.” Manuscript Releases, osa 21, 52.

Tuo viikko kuvasi esikuvallisesti kahta tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajanjaksoa, jotka jakautuivat vuoden 538 sunnuntailain kohdalla (pedon merkki), jolloin ensin pakanuus ja sitten paavius tallasivat pyhäkön ja joukon. Tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän ajan Kristus antoi todistuksensa, ja sitten toisten tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen päivän ajan Kristus antoi saman todistuksen opetuslastensa kautta. Tuhannen kahdensadan

kuudenkymmenen vuoden ajan Saatana antoi todistuksensa pakanuuden kautta, ja sitten toisten tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden ajan Saatana antoi todistuksensa paaviuden kautta.

Liitto, josta muinaisen Israelin tottelemattomuuden vuoksi tuli Jumalan ”riita-asia”, oli 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenviidennen luvun liitto, jossa säädettiin maan lepovuodesta ja riemuvuodesta, jota oli vietettävä joka neljäntäkymmenentenäyhdeksäntenä vuonna.

Ja Herra puhui Moosekselle Siinain vuorella sanoen: Puhu israelilaisille ja sano heille: Kun te tulette siihen maahan, jonka minä teille annan, niin maa pitääköön sapatin Herralle. Kuusi vuotta kylvä peltoasi, ja kuusi vuotta leikkaa viinitarhaasi ja korjaa sen sato; mutta seitsemäntenä vuonna olkoon maalla täydellinen levon sapatti, sapatti Herralle: älä kylvä peltoasi äläkä leikkaa viinitarhaasi. Älä korjaa sitä, mikä kasvaa itsestään sadostasi, äläkä kokoa leikkaamattoman viinipuusi rypäleitä; sillä se on levon vuosi maalle. Ja maan sapatti olkoon teille ravinnoksi: sinulle ja palvelijallesi ja palvelijattarellesi ja palkkalaisellesi ja muukalaisellesi, joka asuu luonasi, ja karjallesi ja eläimille, jotka ovat maassasi; kaikki sen tuotto olkoon ravinnoksi. Ja laske itsellesi seitsemän vuosiviikkoa, seitsemän kertaa seitsemän vuotta, niin että seitsemän vuosiviikon aika on sinulle neljäkymmentäyhdeksän vuotta. Sitten anna riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä antakaa pasuunan soida kautta koko maanne. Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapaus kautta koko maan kaikille sen asukkaille: se olkoon teille riemuvuosi; ja jokainen teistä palatkoon omaisuutensa luo, ja jokainen palatkoon sukunsa luo. Riemuvuosi olkoon se viideskymmenes vuosi teille: älkää kylväkö älkääkö korjatko siinä sitä, mikä kasvaa itsestään, älkääkö kootko siinä leikkaamattoman viinipuusi rypäleitä. Sillä se on riemuvuosi; se olkoon teille pyhä: syökää sen tuotto kedolta. Tämän riemuvuoden aikana palatkoon jokainen omaisuutensa luo. 3. Mooseksen kirja 25:1–13.

Kaksituhattaakolmesataavuotisen ennustuksen ensimmäinen ajanjakso, samoin kuin se viikko, jonka aikana Kristus vahvisti liiton, ja neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta, liittyy suoraan 3. Mooseksen kirjan lukujen kaksikymmentäviisi ja kaksikymmentäkuusi ”seitsemään aikaan”.

Tiedä siis ja ymmärrä: siitä hetkestä, jolloin sana lähti Jerusalemin ennallistamisesta ja rakentamisesta, Messias-Ruhtinaaseen asti on kulunut seitsemän viikkoa ja kuusikymmentä kaksi viikkoa; katu rakennetaan jälleen ja muuri, ahdistavina aikoina. Daniel 9:2.

Kuusikymmentäyhdeksän viikkoa, alkaen vuodesta 457 eKr., vie sinut Kristuksen kasteeseen ja sen viikon alkuun, jonka aikana hän vahvisti liiton, joka oli Jumalan ”riidan” liitto. Mutta oli olemassa viikkoviikko, neljäkymmentäyhdeksän vuotta, joka oli erotettu kuudestakymmenestäyhdeksästä viikosta ilmauksella ”seitsemän viikkoa ja kuusikymmentäkaksi viikkoa”. Alkaen vuodesta 457 eKr. oli määrä kulua neljäkymmentäyhdeksän vuotta, mikä on selvä viittaus 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenviidennen luvun liittoon ja riemuvuoden viettoon. Nuo neljäkymmentäyhdeksän vuotta eivät olleet ainoastaan riemuvuosikiertojen vertauskuva, vaan myös helluntain, joka on viideskymmenes päivä ja seuraa viikkojuhlan neljääkymmentäyhdeksää päivää.

Kaksituhattakolmensadan vuoden ensimmäiset neljäkymmentäyhdeksän vuotta, neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta sekä se viikko, jolloin liitto vahvistettiin, ovat kaikki välittömässä yhteydessä kahtentuhanteen viiteensataan kahteenkymmeneen vuoteen, joka on kuvattu ”seitsemänä aikana” 3. Mooseksen kirjan 26. luvussa. Kaksituhattakolmensadan vuoden profetian jokainen osa on välittömästi sidoksissa ”seitsemään aikaan”, jonka adventismi pani syrjään ja hylkäsi vuonna 1863. ”Seitsemän aikaa” on riemuvuoden liiton vertauskuva, ja tästä syystä on myös pantava merkille, että kun kaksituhattakolmesataa vuotta päättyi 22. lokakuuta 1844, myös kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta päättyi juuri samana päivänä, sillä Mooses kirjoitti 3. Mooseksen kirjan 25. luvussa:

Ja laske itsellesi seitsemän vuosiviikkoa, seitsemän kertaa seitsemän vuotta; ja noiden seitsemän vuosiviikon aika olkoon sinulle neljäkymmentäyhdeksän vuotta. Sitten anna riemuvuoden pasuunan soida seitsemännen kuun kymmenentenä päivänä; sovituspäivänä antakaa pasuunan soida kautta koko maanne. 3. Moos. 25:8, 9.

Jokainen profeetallinen ajanjakso kahdentuhannen kolmensadan vuoden sisällä liittyy suoraan 3. Mooseksen kirjan kahteenkymmeneen kuuteen lukuun sisältyviin ”seitsemään aikaan”, mukaan lukien päivä, jona molemmat profeetalliset ajankaksot päättyivät. Ensimmäiset neljäkymmentäyhdeksän vuotta osoittivat Jerusalemin jälleenrakentamisen ja ennalleenasettamisen työn, joka saatettaisiin päätökseen, kun Jumalan kansa lähtisi Babylonista. Temppleri valmistui ennen kolmatta käskyä, samoin kuin milleriittien temppleri valmistui ennen kuin kolmas enkeli saapui. Kuitenkin vuoden 457 eKr. jälkeen ”katu” oli yhä ”rakennettava jälleen, ja muuri, ahdistavina aikoina”. Alfana ja Omegana Jeesus havainnollistaa aina asian lopun asian alulla, ja 22. lokakuuta 1844 jälkeen milleriittien tuli saattaa valmiiksi ”katu” ja ”muuri” ”ahdistavina aikoina”.

Sisar White tunnistaa Jerusalemin ympärillä olevan kirjaimellisen suojamuurin Jumalan lain vertauskuvaksi, ja heti 22. lokakuuta 1844 jälkeen uskolliset johdatettiin taivaalliseen pyhäkköön ja he tunnistivat Jumalan lain (muurin). Tunnistaakseen Jumalan lain, sapatti mukaan lukien, milleriitit johdatettiin takaisin muinaisen Israelin liittoon. Kirjaimellisen ”kadun” ennalleenasettaminen on se ennalleenasettaminen, joka hengellisesti toteutui, kun milleriitit palasivat Jeremian ”vanhoille poluille”. ”Vaikeat ajat”, joiden oli määrä vallita sinä ajanjaksona, jolloin muuri ja katu vahvistettiin, oli määrä toteutua vuoden 1844 jälkeen, ja sisällissota, joka tuolloin lähestyi ja pian alkoi juuri tuossa historiassa, edusti noita vaikeita aikoja.

Jos he olisivat olleet uskollisia, he olisivat saavuttaneet riemuvuoden vertauskuvallisen viidennenkymmenennen vuoden (jolloin orjat vapautetaan), jota edusti myös helluntain viideskymmenes päivä (jolloin vapautuksen sanoma menee koko maailmaan). Mutta vuoden 1844 jälkeen useimmat vastustivat sapatin valoa, ja vuonna 1863 he hylkäsivät myös Mooseksen sanoman (”seitsemän aikaa”), jonka Elia (William Miller) oli heille toimittanut. Toisin sanoen he kääntyivät pois ”kadulta” (vanhoilta poluilta), jonka heidän oli määrä ennallistaa ja jolla heidän oli määrä vaeltaa.

Jeesus havainnollistaa aina lopun alun kautta, ja kun vertaus kymmenestä neitsyestä toistuu viimeisinä päivinä, Jerusalemin ennallistamistyö on jälleen saatettava päätökseen. ”Katu ja muuri” rakennetaan ”ahdistavina aikoina”. Me olemme nyt astumassa noihin ahdistaviin aikoihin. Lokakuun 22. päivä 1844 on tulevan sunnuntailain esikuva, joten kun Ilmestyskirjan yhdentoista luvun ”suuren maanjäristyksen hetki” koittaa, katu ja muuri rakennetaan ahdistavina aikoina. Tunnistamme nyt nuo ahdistavat ajat kansojen vihastumiseksi, jonka aiheuttaa islamin kärjistyvä sodankäynti.

Selittäessään sitä, mitä oli aiemmin kirjoitettu ”ahdistuksen ajasta”, hän antoi selityksen, joka on tallennettu teokseen Early Writings.

”1. Sivulla 33 esitetään seuraavaa: ’Näin, että pyhä sapatti on ja tulee olemaan erottava muuri Jumalan todellisen Israelin ja epäuskoisten välillä; ja että sapatti on se suuri kysymys, joka yhdistää Jumalan rakkaiden, odottavien pyhien sydämet. Näin, että Jumalalla oli lapsia, jotka eivät näe sapatia eivätkä sitä pidä. He eivät olleet hylänneet siitä annettua valoa. Ja ahdistuksen ajan alkaessa me täytyimme Pyhällä Hengellä lähtiessämme julistamaan sapatia täydellisemmin.’”

”Tämä näky annettiin vuonna 1847, jolloin sapatin viettäviä adventtiveljiä oli vain hyvin vähän, ja näistäkin vain harvat katsoivat, että sen noudattaminen oli kyllin tärkeää vetämään rajan Jumalan kansan ja epäuskoisten välille. Nyt tuon näyn täyttymys alkaa tulla näkyviin. Tässä mainittu ’tuon ahdistuksen ajan alku’ ei viittaa aikaan, jolloin vitsaukset alkavat vuodatettaviksi, vaan lyhyeen ajanjaksoon juuri ennen kuin ne vuodatetaan, Kristuksen ollessa pyhäkössä. Tuona aikana, samalla kun pelastustyö on päättymässä, ahdistus on kohtaava maata, ja kansakunnat vihastuvat, mutta niitä pidetään hillittyinä, etteivät ne estäisi kolmannen enkelin työtä. Tuona aikana on tuleva ’myöhäissade’ eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin voimalliselle huudolle ja valmistamaan pyhät kestäämään aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan.” Early Writings, 85.

On olemassa ”lyhyt ajanjakso”, joka edeltää koetusajan päättymistä ja jonka aikana ”kansakunnat vihastuvat, mutta niitä pidetään kurissa”. Samanaikaisesti saapuu ”myöhäissade”. ”Kansakuntien vihastuminen” on vertauskuva, joka yksilöidään Ilmestyskirjan yhdettätoista lukua koskevassa esityksessä.

Ja kansakunnat vihastuivat, ja sinun vihasi on tullut, ja on tullut kuolleitten aika, että heidät tuomittaisiin, ja että sinä antaisit palkan palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka pelkäävät sinun nimeäsi, pienille ja suurille, ja että sinä hävittäisit ne, jotka turmelevat maan. Ilmestys 11:18.

Sisarten White kommentoi tätä jaetta.

Näin, että kansojen viha, Jumalan viha ja kuolleiden tuomitsemisen aika olivat erillisiä ja toisistaan selvästi erotettavia, toistaan seuraavia tapahtumia; näin myös, ettei Miikael ollut vielä noussut, eikä sellainen ahdistuksen aika, jollaista ei ole milloinkaan ollut, ollut vielä alkanut. Kansat ovat nyt vihastumassa, mutta kun meidän Ylipappimme on saanut työnsä pyhäkössä päätökseen, Hän nousee, pukee ylleen koston vaatteet, ja silloin ne seitsemän

viimeistä vitsausta vuodatetaan.

”Näin, että ne neljä enkeliä pidättävät neljää tuulta, kunnes Jeesuksen työ pyhäkössä on päättynyt, ja sitten tulevat ne seitsemän viimeistä vitsausta.” Early Writings, 36.

”Kansojen vihastuminen” tapahtuu aivan ennen kuin koetusaika päättyy, sillä sitä seuraa ”Jumalan viha”. ”Jumalan viha” ilmenee, kun koetusaika päättyy, ja ”aika tuomita kuolleet” viittaa tuomioon, joka tapahtuu tuhatvuotiskauden aikana, eikä viittaa siihen kuolleiden tuomioon, joka alkoi vuonna 1844.

Ja minä näin enkelin astuvan alas taivaasta, ja hänellä oli syvyyden avain ja suuret kahleet kädessään. Ja hän tarttui lohikäärmeeseen, siihen vanhaan käärmeeseen, joka on Perkele ja Saatana, ja sitoi hänet tuhanneksi vuodeksi, ja heitti hänet syvyyteen ja sulki hänet sinne ja pani sinetin hänen päälleen, ettei hän enää pettäisi kansoja, ennen kuin ne tuhat vuotta olisivat täytyneet; sen jälkeen hänet pitää päästettämän irti vähäksi aikaa. Ja minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta; ja minä näin niiden sielut, jotka oli mestattu Jeesuksen todistuksen tähden ja Jumalan sanan tähden, ja jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa tai käteensä; ja he virkosivat eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhannen vuotta. Ilmestys 20:1–4.

Tuomio, joka ”annetaan” pyhille, osoittaa, että he panevat täytöntöön tuomion jumalattomille tuhatvuotiskauden aikana, ei sitä, että he ovat tuomittavina.

”Ensimmäisen ja toisen ylösnousemuksen välisen tuhannen vuoden aikana tapahtuu jumalattomien tuomio. Apostoli Paavali viittaa tähän tuomioon tapahtumana, joka seuraa toista adventtia. ”Älkää sentähden lausuko mitään tuomiota, ennenkuin aika on, kunnes Herra tulee, joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset.” 1. Korintolaiskirje 4:5. Daniel julistaa, että kun Vanhainen tuli, ”tuomio annettiin Korkeimman pyhille”. Daniel 7:22. Tänä aikana vanhurskaat hallitsevat kuninkaina ja pappeina Jumalalle. Johannes sanoo Ilmestyskirjassa: ”Minä näin valtaistuimia, ja he istuivat niille, ja heille annettiin tuomiovalta.” ”He tulevat olemaan Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhannen vuotta.” Ilmestyskirja 20:4, 6. Juuri tänä aikana, kuten Paavali ennusti, ”pyhät tulevat tuomitsemaan maailman”. 1. Korintolaiskirje 6:2. Yhdessä Kristuksen kanssa he tuomitsevat jumalattomat, verraten heidän tekojaan lain kirjaan, Raamattuun, ja ratkaisten jokaisen tapauksen ruumiissa tehtyjen tekojen mukaan. Sitten mitataan se osa, joka jumalattomien täytyy kärsiä, heidän tekojensa mukaan; ja se merkitään heidän nimiensä kohdalle kuoleman kirjaan.

”Myös Saatana ja pahat enkelit joutuvat Kristuksen ja Hänen kansansa tuomittaviksi. Paavali sanoo: ”Ettekö tiedä, että me tulemme tuomitsemaan enkeleitä?” Jae 3. Ja Juudas julistaa, että ”ne enkelit, jotka eivät säilyttäneet alkuperäistä arvoasemaansa, vaan jättivät oman asumuksensa, Hän on pannut pimeyteen iankaikkisissa kahleissa säilytettäväksi suuren päivän tuomioon asti.” Juud. 6.

”Tuhannen vuoden päättyessä tapahtuu toinen ylösnousemus. Silloin jumalattomat herätetään kuolleista ja ilmestyvät Jumalan eteen toimeenpantavaksi se ’kirjoitettu tuomio’. Niinpä ilmestyksensaaaja vanhurskaiden ylösnousemusta kuvattuaan sanoo: ’Mutta muut kuolleet eivät

vironneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat loppuun kuluneet.' Ilmestys 20:5. Ja Jesaja julistaa jumalattomista: 'Heidät kootaan yhteen, niin kuin vangit kootaan vankikuoppaan, ja heidät suljetaan vankeuteen, ja monien päivien jälkeen heitä etsiskellään.' Jesaja 24:22." Suuri taistelu, 660, 661.

On siis selvää, että "kansojen vihastuminen" viittaa niihin "vaivanaikoihin", jotka tulevat maailman ylle ennen armonajan päättymistä, ja että silloin, kun "kansat vihastuvat", niitä samalla "pidätellään kurissa".

"Näin, että kansojen viha, Jumalan viha ja aika tuomita kuolleet olivat erillisiä ja toisistaan selvästi erottuvia, toinen toistaan seuraten." Early Writings, 36.

Sinä aikana, jolloin "kansat ovat vihoissaan", myöhäissade alkaa langeta.

"Tuona aikana, pelastustyön lähestyessä päättymistään, ahdistus on tuleva maan päälle, ja kansat vihastuvat, mutta niitä pidetään kurissa, etteivät ne estäisi kolmannen enkelin työtä. Tuona aikana on tuleva 'myöhäissade' eli virvoitus Herran kasvojen edestä antamaan voimaa kolmannen enkelin suurelle huudolle ja valmistamaan pyhät kestäämään sinä aikana, jolloin ne seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan." Early Writings, 85.

On ajankohta, jolloin "kansat vihastuivat", mutta samalla ne "pidetään aisoissa". Silloin Kristus perustaa kirkkauden valtakuntansa, sillä Hän perustaa valtakuntansa myöhäissateen aikana.

"Myöhäissade tulee niiden päälle, jotka ovat puhtaat — silloin kaikki saavat sen niin kuin ennenkin.

"Kun neljä enkeliä päästää irti, Kristus pystyttää valtakuntansa. Kukaan ei saa myöhäissadetta paitsi ne, jotka tekevät kaikkensa." Spalding and Magan, 3.

Kaksi edellistä kohtaa teoksesta Early Writings osoittavat, että kun kansat vihastuvat ja niitä samanaikaisesti "pidetään aisoissa", neljä enkeliä pidättävät neljää tuulta. Kansojen vihastuminen esitetään siis "neljänä tuulena". Hän huomautti myös, että siihen aikaan, kun neljä enkeliä pitävät vihaiset kansat aisoissa, myöhäissade saapuisi. Aikajakso, joka alkaa myöhäissateen saapuessa, mikä on samalla se hetki, jolloin kansat vihastuvat mutta niitä pidetään aisoissa, jatkuu siihen asti, kunnes Miikael nousee ja ihmisen koetus aika päättyy. Tuo aikajakso on se ajanjakso, jolloin pelastuksen aika sulkeutuu, ja näin ollen se edustaa Kristuksen viimeistä työtä kaikkeinpyhimmissä, jonka on todettu olevan se ajanjakso, jolloin Hän joko pyyhkii pois ihmisten synnit tai heidän nimensä tuomiokirjoista. Tuo ajanjakso, jolloin enkelit pidättävät neljää tuulta, on sadan neljäkymmenen tuhannen sinetöimisen aika.

Kolmannen voi-huudon islam on se valta, joka "vihastuttaa kansakunnat", ja kolmas voi saapui 11. syyskuuta 2001, mutta islam "pidätettiin" välittömästi. "Itätuuli" on islamin vertauskuva, ja Jesaja osoittaa "itätuulen" olevan se "raju tuuli", jonka Jumala "hillitsee" (pidättää). Islamin sodankäyntiä kuvataan toistuvasti synnyttävänä naisena, sillä se on kärjistyvää sodankäyntiä, joka alkoi 11. syyskuuta 2001, jolloin Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun mahtava enkeli laskeutui alas, minkä merkkinä olivat New York Cityn suurten rakennusten sortuminen.

”Nytkö tulee se sana, jonka mukaan olen julistanut, että New Yorkin on määrä pyyhkiytyä pois hyökyaallon mukana? Tätä en ole koskaan sanonut. Olen sanonut, kun katselin siellä kohoavia suuria rakennuksia, kerros kerrokselta: ’Mitkä kauheat näkymät tulevatkaan toteutumaan, kun Herra nousee järjestyttämään maata kauheasti! Silloin Ilmestyskirjan 18:1–3 sanat täyttyvät.’ Koko Ilmestyskirjan kahdeksastoista luku on varoitus siitä, mikä on tuleva maan päälle. Mutta minulla ei ole mitään erityistä valoa siitä, mitä New Yorkia kohtaa, paitsi että tiedän, että jonakin päivänä siellä olevat suuret rakennukset syöstään maahan Jumalan voiman kääntämisen ja mullistamisen kautta. Minulle annetun valon perusteella tiedän, että maailmassa on hävitys. Yksi sana Herralta, yksi kosketus hänen mahtavasta voimastaan, ja nämä valtavat rakennelmat sortuvat. Tapahtuu näkyjä, joiden kauheutta emme kykene kuvittelemaan.” Review and Herald, 5. heinäkuuta 1906.

Vuoden 1843 ja 1850 kartoissa islam on esitetty ”sotahevosina”. Ilmestyskirjan 9. luvussa, jossa esitetään ensimmäisen ja toisen voi-huudon islam, islamin luonne ilmaistaan islamin kuninkaan nimellä.

Ja heillä oli kuninkaanaan syvyyden enkelin, jonka nimi hepreaksi on Abaddon, mutta kreikaksi hänen nimensä on Apollyon. Ilmestys 9:11.

Jakeessa, joka on yhdeksäs luku ja yhdestoista jae, tunnistetaan profeetallisesti, että edustettuna sitten Vanhassa testamentissa (hepreaksi) tai Uudessa testamentissa (kreikaksi) islamin luonne on Abaddon eli Apollyon. Molemmat nimet merkitsevät ”hävitystä ja kuolemaa”.

”Enkelit pidättävät neljää tuulta, jotka esitetään vihasena hevosena, joka pyrkii pääsemään irti ja syöksymään yli koko maan pinnan, tuho ja kuolema kulkunsa jäljessä.” Manuscript Releases, osa 20, 217.

Neljä tuulta ovat raivokas hevonen Raamatun profetiassa, joka pyrkii pääsemään irti. Yksi raivokkaan hevosien profeetallisista tunnuspiirteistä on se, että sitä pidätellään, mutta se pyrkii pääsemään irti ja tuomaan koko maan päälle ”hävitystä ja kuolemaa”.

Jatkamme näiden aiheiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Oi, jospa Jumalan kansalla olisi taju tuhansia kaupunkeja uhkaavasta lähestyvistä hävityksestä, kaupunkeja, jotka ovat nyt melkein kokonaan antautuneet epäjumalanpalvelukselle! Mutta monet niistä, joiden tulisi julistaa totuutta, syyttävät ja tuomitsevat veljiään. Kun Jumalan kääntävä voima tulee mielten ylle, tapahtuu ratkaiseva muutos. Ihmisillä ei ole halua arvostella ja repiä maahan. He eivät asetu sellaiseen asemaan, joka estää valoa loistamasta maailmalle. Heidän arvostelunsa, heidän syyttelynsä, lakkaa. Vihollisen voimat kokoontuvat taisteluun. Ankarat kamppailut ovat edessämme. Liittykää yhteen, veljeni ja sisareni, liittykää yhteen. Sitoutukaa Kristukseen. ”Älkää sanoko: Salaliitto, kaikesta siitä, mistä tämä kansa sanoo: Salaliitto; älkääkä pelätkö sitä, mitä se pelkää, älkääkä säikähtäkö. Herra Sebaot pitääkää pyhänä; hän olkoon teidän pelkonne, hän olkoon teidän kauhistuksenne. Niin hän on oleva pyhäkkö; mutta loukkauksen kivi ja kompastuksen kallio molemmille Israelin heimoille, paula ja ansa Jerusalemin asukkaille. Ja monet heidän joukossaan kompastuvat ja kaatuvat ja ruhjoutuvat, joutuvat paulaan ja tulevat vangituiksi.”

”Maailma on näyttämö. Näyttelijät, sen asukkaat, valmistautuvat esittämään osansa viimeisessä suuressa draamassa. Jumala on kadotettu näkyvistä. Ihmiskunnan suurten joukkojen keskuudessa ei ole yhtenäisyyttä muuten kuin siinä, että ihmiset liittoutuvat toteuttaakseen itsekkäät tarkoitusperänsä. Jumala katsoo tätä kaikkea. Hänen tarkoituksensa kapinallisten alamaistensa suhteen toteutuvat. Maailmaa ei ole annettu ihmisten käsiin, vaikka Jumala sallii hämmennyksen ja epäjärjestyksen aineiden hallita jonkin aikaa. Alhaalta tuleva voima toimii saattaakseen esiin draaman viimeiset suuret kohtaukset — Saatanan, joka tulee Kristuksena, ja joka toimii kaiken vääryyden eksytyksen voimalla niiden keskuudessa, jotka sitovat itsensä yhteen salaseuroissa. Ne, jotka antautuvat liittoutumisen kiihkolle, toteuttavat vihollisen suunnitelmia. Syytä seuraa seuraus.

”Rikkomus on melkein saavuttanut täyden mittansa. Sekasorto täyttää maailman, ja suuri kauhu on pian kohtaava ihmisiä. Loppu on aivan lähellä. Meidän, jotka tunnemme totuuden, tulisi valmistautua siihen, mikä pian on puhkeava maailman ylle musertavana yllätyksenä.”
Review and Herald, 10. syyskuuta 1903.